

Środa, 12 marca 2014 r.

P7_TA(2014)0218

Przekazywanie konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji wytworzonych nanomateriałów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 12 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji „wytworzonych nanomateriałów” (C(2013)08887 – 2013/2997(DEA))

(2017/C 378/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2013)08887),
  - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 2 lit. t), art. 18 ust. 3, art. 18 ust. 5 oraz art. 51 ust. 5,
  - uwzględniając wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowej żywności (COM(2013)0894),
  - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1333/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności ⁽²⁾,
  - uwzględniając unijne wykazy ustanowione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1129/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniającym załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 poprzez ustanowienie unijnego wykazu dodatków do żywności ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Komisji (UE) nr 1130/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniające załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w sprawie dodatków do żywności poprzez ustanowienie unijnego wykazu dodatków do żywności dopuszczonych do stosowania w dodatkach do żywności enzymach spożywczych, środkach aromatyzujących i składnikach odżywczych ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 257/2010 z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiające program ponownej oceny dopuszczonych dodatków do żywności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w sprawie dodatków do żywności ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
  - uwzględniając art. 87a ust. 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 18. ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności stanowi, że wszelkie składniki obecne w postaci wytworzonych nanomateriałów muszą być wyraźnie wskazane w wykazie składników, aby zapewnić udzielenie konsumentom informacji; mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności zawiera definicję „wytworzonych nanomateriałów”;
- B. mając na uwadze, że art. 18 ust. 5 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności upoważnia Komisję do dopasowania i dostosowania – w drodze aktów delegowanych i z myślą o osiągnięciu celów tego rozporządzenia – definicji wytworzonych nanomateriałów, o której mowa w rozporządzeniu, do postępu technicznego i naukowego lub do definicji uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2011, s. 178.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 80 z 26.3.2010, s. 19.

Środa, 12 marca 2014 r.

- C. mając na uwadze, że w zaleceniu Komisji 2011/696/UE określono ogólną definicję nanomateriałów;
- D. mając na uwadze, że w rozporządzeniach Komisji (UE) nr 1129/2011 i (UE) nr 1130/2011 określono wyczerpujące unijne wykazy dodatków do żywności, które były dopuszczone do stosowania przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 1333/2008, po dokonaniu przeglądu ich zgodności z przepisami tego rozporządzenia;
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane Komisji wyklucza z nowej definicji „wytworzonych nanomateriałów” wszystkie dodatki do żywności zawarte w unijnych wykazach i zamiast tego sugeruje, że należy się zająć koniecznością określenia szczególnych wymogów oznaczania nanomateriałów w odniesieniu do tych dodatków, w kontekście programu ponownej oceny zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 257/2010, w razie konieczności przez zmianę warunków stosowania załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 oraz specyfikacji tych dodatków do żywności, określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 231/2012⁽¹⁾;
- F. mając na uwadze, że obecnie to właśnie dodatki do żywności mogą się znajdować w żywności jako nanomateriały;
- G. mając na uwadze, że takie ogólne odstępstwo unieważnia przepisy dotyczące etykietowania w odniesieniu do wszystkich dodatków do żywności, które są wytworzonymi nanomateriałami; mając na uwadze, że anuluje to podstawowy skutek aktu prawnego i narusza główny cel dyrektywy, jakim jest dążenie do wysokiego poziomu ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom końcowym podstawy do dokonywania świadomych wyborów;
- H. mając na uwadze, że Komisja uzasadnia takie ogólne odstępstwo obejmujące wszystkie istniejące dodatki do żywności, stwierdzając, że „umieszczenie w wykazie składników, po nazwie takich dodatków do żywności, słowa »nano« w nawiasie może wprowadzać konsumentów w błąd, sugerując, że dodatki takie są nowe, podczas gdy w rzeczywistości stosowane one były w tej postaci w żywności od dziesięcioleci”;
- I. mając na uwadze, że takie uzasadnienie jest błędne i niewłaściwe, ponieważ rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności nie przewiduje rozróżnienia na istniejące i nowe nanomateriały, lecz jednoznacznie wymaga oznaczania wszystkich składników obecnych w postaci wytworzonych nanomateriałów;
- J. mając na uwadze, że zapowiedziany przez Komisję zamiar zajęcia się, w ramach programu ponownej oceny, koniecznością określenia szczególnych wymogów etykietowania nanomateriałów w odniesieniu do dodatków do żywności zawartymi w unijnych wykazach jest nieodpowiedni, ponieważ oznacza mylenie kwestii bezpieczeństwa z ogólnymi wymogami etykietowania w celu informowania konsumentów; mając na uwadze, że sugeruje to również, że Komisja kwestionuje samą potrzebę szczególnego oznaczania nanomateriałów, co narusza przepisy art. 18 ust. 3 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności; mając na uwadze, że dodatek do żywności jest nanomateriałem lub nim nie jest, w związku z czym takie wymogi etykietowania mają być stosowane do wszystkich dozwolonych dodatków do żywności, które są nanomateriałami, bez względu na warunki stosowania lub inne specyfikacje;
- K. mając ponadto na uwadze, że jest nie do przyjęcia, aby odwoływać się do niezwiązanego z tematem programu ponownej oceny, który istniał już w chwili, kiedy ustawodawca postanowił wprowadzić jednoznaczne wymogi etykietowania w rozporządzeniu w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, gdyż jest to próba unieważnienia tych wymogów etykietowania w trzy lata po ich wprowadzeniu;
1. jest przeciwny przyjęciu rozporządzenia delegowanego Komisji zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji „wytworzonych nanomateriałów”;
2. uważa, że rozporządzenie delegowane Komisji nie jest zgodne z celem i treścią rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 oraz że wykracza ono poza uprawnienia delegowane przekazane Komisji na mocy aktu podstawowego;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 231/2012 z dnia 9 marca 2012 r. ustanawiające specyfikacje dla dodatków do żywności wymienionych w załącznikach II i III do rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 83 z 22.3.2012, s. 1).

Środa, 12 marca 2014 r.

3. wzywa Komisję do przedstawienia nowego aktu delegowanego uwzględniającego stanowisko Parlamentu;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i do powiadomienia jej, że rozporządzenie delegowane nie może wejść w życie;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-